

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΥΠΕΡΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀγαπητέ «Νουμά»,

Ὁ γριππάρας οὗτος (κατὰ τὸ τυχαῖο πασιος) κ. Γιαννίδης στὴν αὐτορεκλαμαστικὴ ἐπιφυλλίδα πού, μὲ τὰ στοιχεῖα Β. Χ. τάχα, δημοσιεύει στὴν ἐφημερίδα του, γράφει στὴν ὑποσημείωση τοῦ ἀριθ. 6 («Κοινωνία» 22 Ἰουνίου 1919, σελ. 1, στηλ. 4) πὼς στὶς Κυριακάτικες διαλέξεις πού εἶχεν ὁργανώσει τὸ «Ἐργατικὸν Κέντρον Ἀθηνῶν» μίλησαν ὁ Πάνος Ταγκόπουλος μὲ θέμα: «Δημοτικὴ Γλῶσσα καὶ Σοσιαλισμός», ὁ Δ. Π. Ταγκόπουλος μὲ θέμα: «Ἡ γυναικεία τοῦ λαοῦ ἀπέναντι τοῦ Νόμου» καὶ ὁ κ. Χατζόπουλος μὲ θέμα: «Τί εἶναι Σοσιαλισμός». Ἄρα τρεῖς ἀπὸ κείνους πού θάλληκε ὁ Γιαννίδης μὲ τὰ κοπέλλια του νὰ θοῖζον μὲ τὸ μεροκάματο, δὲν ἀρνηθήκανε νὰ ἐργασιοῦνε γιὰ τὴ μὀρφωση τοῦ ἐργάτη καὶ μόνο πὸν ἀναγκαστήκανε ν' ἀποτραβηχτοῦν ἀπὸ τὴν τέτλια ἐργασία μὲ ἀηδία καὶ ἀπογοήτευσιν, βλέποντας τὰ κοντοπνήρη τερότλια καὶ φεροῖματα τοῦ κ. Γιαννιοῦ.

Στὸ ἴδιο φύλλο τῆς «Κοινωνίας» (σελ. 1, στηλ. 3, «Τὸ ἱστορικὸ τοῦ Σοσιαλισμοῦ») γίνεταί κάποιος ἀνήθικος ὑπαντιγμός καὶ γιὰ κλόγινους τῆς ΤΣΕΠΗΣ. Πρόκειται, φυσικά, γιὰ τοὺς λογίους πού ἀναγκάζονται νὰ δουλεύουνε γιὰ νὰ ζήσουν, ἔστω καὶ ἂν πληρώνονται τέσσαρες δραχμὲς (!!!) τὸ κάθε τους χρονογράφημα ἀπὸ τὸν ὑπερφυλάνθρωπο, κι ὅχι ἐκμεταλλεμένη, κ. Ν. Γιαννιό.

Ἄς εἶναι ὅμως. Ἀδιὰ, καθὼς κι ἄλλα πολλά, θὰ ξεσκεπαστοῦνε σιγὰ σιγὰ, διὰν ἔρθει ἡ ὥρα τους, γιὰτὶ ἐπιτέλους καιρὸς πιά νὰ πέσουν οἱ διάφορες μάσκες καὶ νὰ χάσει κάθε κατεργάρης σὶν μπάγκο του.

Δικός σου

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

Ο ΠΕΡΕΣΙΑΔΗΣ

Φίλε «Νουμά»,

Ἀδίκως τὸν μακαρίτη δραματικὸ συγγραφέα Περσειάδη στὰ «Φαινόμενα καὶ Πράγματα» τοῦ περασμένου φύλλου σου καὶ σὰν δίκαιος πού εἶσαι χρωστῆς νὰ κάνης μιὰν ἐπανόρθωση. Φυσικά, αὐτὸ θέατρο τοῦ Περσειάδη δὲν μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ τὸ ἰδανικὸ πρὸς ἑλληνικὸν θέατρον, καθὼς γράφεις, μὰ πάλι ὁ συγγραφέας τῆς «Γκόλφως» καὶ τόσων ἄλλων πατριωτικῶν καὶ εἰδωλλιακῶν ἔργων, δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὸν ἐπαινεῖς πὼς μὲ τὰ ἔργα του τὰ δραματικά, πού ἀγαπήθηκαν τόσο ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, δὲν ἔβλαψε, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον ὠφέλησε, ἀπὸ τὴν πατριωτικὴν ἰδίως ἀποψη, ὅσους τὰ εἶδανε στὸ θέατρο καὶ τὰ ἀνέπνευσαν. Ἐπειτα εἶναι καὶ ἄλλο: Τὰ ἔργα τοῦ Περσειάδη εἶναι γραμμένα πέρα πέρα σὲ ἀγνή δημοτικὴ γλῶσσα, στὴ γλῶσσα τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν. Δὲν τοῦ πρόκειναι λοιπὸν νὰ τιμᾶται ἀπὸ μᾶς ὡς ἕνας ἀγνὸς συναγωνιστὴς μας;

Μὲ φίλια

ΔΙΚΑΙΟΣ

Σημ. τοῦ «ΝΟΥΜΑ». Δεχόμεστε ἀνεπιφύλακτα ὅλα ὅσα μᾶς γράφει ὁ φίλος μας, μὲ τὴν παρα-

τήρηση μόνο πὼς στὰ «Φαινόμενα καὶ Πράγματα» τοῦ περασμένου φύλλου τὸνομα τοῦ μακαρίτη Περσειάδη δὲν ἀναφέρθηκε, γιὰ νὰ περιφρονηθῇ αὐτὸς καὶ τὸ ἔργο του, μὰ ἔτσι σὰν σύμβολο, νὰ ποῦμε, τῆς πατριωτικῆς θεατρικῆς ποίησης. Ὁ κ. Δίκαιος ἅμα ξαναδιαβάσει προσεχικώτερα τὸ παραγραφάκι θὰ συμφωνήσῃ μαζί μας, ὅπως καὶ μεῖς συμφωνοῦμε πέρα πέρα μαζί του, σὲ ὅσα μᾶς γράφει παραπάνω.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Εἴτανε τῆς πατρίδας μου τᾶνέρι μᾶλιστα μὲ τῶν σωθικῶν καὶ στὴν ψυχὴ ἀναγάλλια, πὸν ἂν' τις πλαγιὰς ἡσοῦσε ἀπαλοκίνητο στὰ γαλανὰ μωσχόβλα ἀκρογιάλια.

Τάχα καὶ τότε θὰ μπορέσω ὁ δύστυχος νὰ νιώσω πάλι τὸ γλυκὸ φίλιν του καὶ τότε θὰ αἰστανθῶ μέσα στὸ στήθος μου χαϊδευτικὴ τὴ δροσερὴ πνοή του;

II

Μόνος ἐδῶ στὴν ξενιτειά!—Φωτοπερίζητο μὲ γλῶσσι στεφανωμένον τὸ χωριό μου προβάλλει, ἀγροπλανιέται μπρὸς τὰ μάτια μου καὶ τᾶμοιρο ταράζει λογικὸ μου.

Καὶ τίς ἐλπίδες θυμοῦμαι, τὰ πλατάνια του, τίς δροσερὲς σκιὰς καὶ τὰ νερά του καὶ σφίγγεται ἡ καρδιά μου καὶ λαγγεῖται μέσα στὸ ξένο ἀγέρι τοῦ Θανάτου.

Σμύρνη.—Θεριστής. ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΙΝΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ὦ Ἀφροδίτη, σὺ λυπήσου με!

Τοῦ πόνου καὶ τῆς ἡδονῆς μητέρα ἐσύ, χαλκόκαρδη θεὰ πού μιὰ μᾶς φέρνεις στὴν ἄκρη τῆς μεθυστικῆς χαρᾶς, καὶ μιὰ στὰ πόδια σου ἀποκάτου μᾶς κυλᾶς, στὸ θάνατο τὸν πῶ οὐληρὸ μᾶς σέρνεις, ὦ σύ, πονόφερνη τοῦ κόσμου ἡδονή, ὦ Ἀφροδίτη, σὺ λυπήσου με!

Ὅλοι εἰς τὸν βωμό σου τὸν ματόχρωμο, ἂν' τὸν τσομπάνο ὡς τὸν φτωχὸ τὸ ναῦτη. σοῦ δίνουν τὴν καρδιά τους τῇ ζεστή.

ὦ σύ, ὦ ἄσπλαχνη δὲ χόρτασες θεά;

Οἱ ὀμοσφοὶ λεβέντες, οἱ πανώριοι,

καὶ οἱ ἀπαλὲς δὲν σ' ἔκλειαν οἱ νιές,

ὦ σύ, γλυκύτατη τοῦ κόσμου θλίψη,

ὦ Ἀφροδίτη, σὺ λυπήσου με!

Ὁ δαμαστής σου ἀκόμα δὲ γεννήθηκε, ὁ θρόνος σου εἶναι ἀνέγγιχτος ἀκόμα, νοονόνα καὶ σειρήνα ἐσὺ θεά.

Στὰ γουρσομένα μὴ μὲ πιάνεις δίχτυα σου, —μὰ πόσο λαμπρὰ εἶναι, ὦ σαγηνεύτρα,— λυπήσου τὴν χουστὴ τὴ νεότητά σου.

ὦ σύ, γὰρ καὶ θλίψη, θλίψη καὶ χαρὰ,

ὦ Ἀφροδίτη, σὺ λυπήσου με!

Βόλος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΒΟΡΡΟΠΟΥΛΟΣ